

Ανέγκαστος σην κάμασιν, ιδροποτίζ' το χώμαν
 ὄθεν πατεῖ και πορπατεῖ, ἀνθ^υια και μανουσά^υκια
 προστάτες τη Φαμέλιας, καματερὸς εργάτες
 τη γην εφτάει Παράδεισον, παντάξιος Αφέντης
 κι ανίκητος πολέμαρχος σου Πόντου τα ρα^υχία
 κατανικά, καταγριλεύ' τ' Αγαρηνών τ' ασκί^υρια
 κι η μοίρα ατόν επρύσταξεν, η μοίρα ατόν προστάζει
 ν' αφήν' ατός τ' εγνώριμον, ντ' εδόξασεν τον τόπον.
 Αναστ^ανάζ' ο Πόντιον και καρδοφαρμακούνται
 τριγύλ' τριγύλ' καλοτερεῖ του Πόντου τα ρα^υχία
 τερεῖ τα Κάστρα τ' ἔρημα, των Κομνηνών σημάδι^α
 γιαλούς τη Μαύρη θάλασσας, Σχολειάκι Εγκλεσίας.
 - Θεέ μ', ατά ν' εγίνουσαν γομάρ' απάν' σ' ωμία μ'
 να κουβαλώ και φέρ' ατα σου τόπον ντο θα πάω
 ονέρτα και φαντάγματα και διακροσταλαγμίτας!...
 Τ' ἄρματα τ' καλοζώσ^υκεται και σο καράβ' εμπαίνει
 και σο Καράπουρουν αράζ' εκείνο το καράβι
 και σο ψηλόν το ρα^υχοκδρφ', σου Όλυμπον τ' Ελλάδας
 εκεισπάν' ο Τρατέλλενας εβγαίν' και στέκ' ολόρθα
 τριγύλ' τριγύλ' καλοτερεῖ τη θάλασσαν, τα κάμπους
 αναστορεῖ τα παλαιά, καλονουνίζ' Ακρίτας
 και καρφωτόν τ' ομμάτν ατ' στέν' και σο Βορρά^υ τ' Ελλάδας
 κι αρματωμένος πρόσφυγας ριζών' ξαν σα συνόρι^α:...